

elli, siis: i sobeti iggale pole ueste passioaid, et rohse mine rahwest tulleks. Maanteed ja kõrisid oolid terah-
west täis, otsego olleks kusfil liggimail lata lisumas.

Waana wend Reinowaddet seisis seddu ahjo peal ja ei ussaldanud wöeraspeole tulla, suhhu mehhise nahha ehet olleks münud. Õdotatud tefäik ei tulnud temale mele, waid mëtted käisid ue üllekohtuse tö peale. — Kuñinga fotta olli neil pääwil üfs waana fulus laulik ja kandleloja tulnud, kes mõnda kent-
sakat luggu Reinowadderi issa-issaist rahvate sulutas. Reid laulusi kuuldes läks ellajate selts wäggä röem-
jaks: wöicles, üppas, kopsis pääid ja sarvi koffo,
lakkatas noffa, ehet fillis fulgi ja karwu silledaks. Poissikeseid puhbusid sarwe, loid supilli, ajjasid leht-
pill ja pao-willet, et wets lakkas. Tüttarlapsed tegyid kassi-märssisi, faste-einast sanikesi ja punusid lillesi lindi wiisi koffo, mis pärja peale pannid. Kruumilma emand olli kuñingasa käest ue sajjawärki tañu sanud; uhkus ajas wañamori niña förgeks. Messikäppa wañem lellepeeg, Wändra-päts, üls-
naljakas foera-ammas, vëkas Pohla ja Mustlase tantsi, mis föküdilek seña olli wodata.

Jubba oolid kahhelsa peo, pâiva üllemal lustis mõda läinud, seal astus piissele koddejänes, Kanin-
fen niini, kuñinga ette, kumardas wertise pâga allandlikult ja üles nufral meel: "Issand! kuñing-
lis issand! ja üllemad rigi nõuomehed! allostage miño wöetiske peale. Niña waene olin mörtsuka Reinowadderi küs, et waewalt ellega peasin. —

Eile weise festommiso aéal juhtusin teed käies Kurjassinnitus mõisa wärrawasse, sus Reinowad-
der murru pingil kõhhuli maas olli; ramat seisis temä niña ees. Ma astusin taassase sammuga temast mëda. Lipsti! fargas ta forraga maasi üllesse ja astus lahkelet terretades mulle wasto. Enne kui aega sain terretamist wastowöttä, tundsin ta mört-
suka kuned jubba kuslas. Nuttust kõhhuli eites pea-
sin waewaga temä käest, visiin fui tuul puñuma. Reinowadder ähwärdas täie suuga: füll ma so raipe kossuka teineford pärrin! Niña andsin jalgle lõhna, et kannud wälkusid; ei ehmatust annud aega täbhele panna, kudda üfs förw mörtsuka fätte jänud. Wer-
riels kruumustatud pääst näate temä rabbamise jälgi. Se on awwalik kangelaelus ja kuñingliko welli pölgitus, kui niüggune röwel ja mörtsukas waggaid tefäijaid siisab ja neile — "

Koddojänes juttu lõppetas sõñakas warres, lianimäge Wargasilm, kes kuñinga ees noffa kumardades üles: "Aurrikas issand, wäggew kuñin-
gas! wägaan nukraid leina sõnumeid pean teile fu-
lutama. Ädda ja abbastus tömbawad kelepaclad kangebs! Ei jõua ni piffalt wilsetust teile sulutada fui tarvis läbhiks. Juttustamine lõhhub uest mo-
furwa süddame russuks: oh wilsetsat luggu! Kes muja forest ilmale tulnud, kaewago miño abbastust!

— Ommiso eisimäge kuppe aéal wötsime kão pet-
misse wasto mõne wihm-ud sike suruseks, pañime kingad jalga ja aksame seddunt tullema. Terrato-